COLECȚIA „POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE"

288

ŞTEFAN ZAIDES

O MIE DE TUTANKAMONI

* * *

CRISTIAN CONSTANDA

PLÎNSETUL ASTRELOR

288

Colecția
„POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE"
editată de revista
Știința și Tehnica
Anul XII
15 noiembrie 1966

Noii noștri autori

Cristian Constanda s-a născut la 1 ianuarie 1944 în orașul Brăila, în care a urmat cursurile școlii elementare și medii. În acest timp a activat ca membru în cenaclul literar „Hristo Botev" din Brăila, publicînd poezii în ziarul local „Inainte" și în revista „Pagini dunărene".

În 1961 a devenit student al facultății de matematică-mecanică a Universității „Al. I. Cuza" din Iași. La edițiile din 1963 și 1964 ale Olimpiadei de matematică pentru studenți a obținut premiul I pe țară.

Paralel cu activitatea profesională, Cristian Constanda duce o intensă activitate cultural-artistică, fiind concert-maestru al orchestrei „Miorița", care aparține de Universitate și care a fost de șase ori laureată pe țară a concursurilor studențești.

Redactor literar: ADRIAN ROGOZ
Coperta-desen: VICTOR WEGEMANN
Portret: ALEXANDRU DIACONU
Prezentarea grafică: CORNEL DANELIUC

ŞTEFAN ZAIDES

O MIE DE TUTANKAMONI

(URMARE DIN NUMĂRUL TRECUT)

* * *

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE :

Tinărul biolog Alfonso Arlson, căruia Congresul mondial al biologilor refuză să-i acorde credit, jură răzbunare savanţilor din juriu. După douăzeci şi doi de ani, el îi ucide pe preşedintele juriului, Wood, şi pe un alt savant. Ciudatul inspector Dux, căruia i se încredinţează prinderea asasinului, află cu stupoare că persoana acestuia este identică cu a unui bandit ucis de poliţie cu mai bine de 20 de ani în urmă. Aflînd printr-o împrejurare numele biologului care urma să fie ucis, Dux se substituie persoanei acestuia, spre a veni în contact cu asasinul. Răpit de acesta însă, Dux dispare, iar întreaga ţară este alarmată de un nou val de crime ale căror victime sînt... biologi de renume. Dar Dux pătrunde în citadela asasinului.

15. ÎN CANION

Și totuși pe Dux-Waldstein îl răpise Bill-Săgeată.

Mașina alerga acum nebună pe șoseaua pustie, în vreme ce pe banca din spate Dux-Waldstein se trezea din leșinul cauzat de lovitura primită.

Cînd se simți mai limpede și-și dădu seama în sfîrșit unde se află și datorită căror împrejurări, Dux-Waldstein căută să se scoale în capul oaselor. Efort zadarnic : miinile și picioarele îi erau legate, și, după toate aparențele, de o mînă pricepută.

Nepierzîndu-și sîngele rece, Dux-Waldstein încercă să vorbească :

— Hello, Bill ! Fă bine și așază-mă, cel puțin, mai omenește! Și deodată tăcu : dacă-i va spune pe nume, Bill va afla că nu are de-a face cu savantul, ci cu un oarecare intrus în afacere. Dar, spre liniștea lui Dux, Bill nu dădu nici un semn că ar fi auzit cele spuse de inspector. Privirea lui scruta mai departe, netulburată, șoseaua...

Dux rămase pe gînduri : oare să nu-l fi auzit ? Doar vorbise destul de tare !

Începu să se zbată și să strige :

— Hei, oprește ! Oprește, n-auzi ?

Dar omul de la volan își văzu mai departe de ale lui. Doar într-o vreme se întoarse, se uită mirat la omul legat fedeleș pe banca din spate și nu spuse nimic.

— Dumnezeule ! gemu Dux. Aproape că-mi vine să cred că am de-a face cu un nebun. Și pentru că nu cred în minuni, trebuie să admit că tipul de la volan e copilul lui Bill-Săgeată. Altfel...

Mașina rulă scurt la dreapta, pe o altă șosea, și Dux zări cu disperare că afară se înnopta. Va să zică, alergau de ceva vreme, cu o viteză nebună !

— Unde dracu m-o duce? se gîndi el. Apoi se liniști subit, spunîndu-și că cel mai cuminte lucru care-i rămîne de făcut e să-și conserve forțele ; să stea liniștit deci și să aștepte. Ce-o fi pe urmă, vom vedea.

Se întunecase de acum de-a binelea și farurile mașinii brăzdau bezna puternic.

Mai merseră așa o vreme, pînă ce se zăriră luminile unei așezări. La cîteva sute de pași, Bill-Săgeată opri brusc „Cadillac"-ul. Coborî, deschise și portiera din spate și-i îndesă lui Dux, cu

dexteritate, un căluş în gură. Apoi maşina porni iar şi se opri în dreptul unei clădiri masive, cu două caturi, a cărei firmă luminoasă inspectorul n-o putu zări. Aici Bill coborî iar, îl luă pe Dux în spinare ca pe un sac şi, apucînd-o cu el printr-un coridor întunecos şi îngust, care cobora în pantă, deschise o uşă de metal şi îl zvîrli, fără multe discuţii, pe podeaua unei cămăruţe sau aşa ceva.

Era întuneric beznă şi Dux nu desluşi nimic, mai ales după ce auzi zgomotul broaştei de la uşă, care se închisese pe dinafară. Îi trecu prin minte să se rostogolească, dar renunţă repede la acest gînd : cine putea bănui ce surprize îl aşteptau în încăperea aceasta ?!

Încercă să strige ; ştia că n-o să-l audă nimeni, dar voia să verifice, după ecou, dacă se află într-o încăpere mai mică sau mai mare. Mormăitul său însă se ibzi ca de o pîslă, căci fu înghiţit şi nimic nu-i putut spune cam la ce distanţă se află pereţii. Aşa că se sfătui din nou să rămînă liniştit în aşteptare.

Deodată însă podeaua prinse să se rotească cu el, să se mişte, să dănţuie sălbatic, apoi, ca şi cum ar fi fost zguduită de un cutremur puternic sau ar fi alunecat pe role... Şi în tot acest timp, într-o beznă de nepătruns.

Ameţi...

Cînd îşi veni în fire — probabil destul de repede — simţi că alunecă lent, ca pe o bandă rulantă, undeva în adînc. Ce rost ar fi avut să încerce să zbiere, să se zbuciume ?! Poate că în dreapta lui, sau în stînga, nu se afla nici un perete, ci numai cel mai negru abis sau cine ştie ce maşinării infernale care să-i frîngă oasele şi să-l înghită. Şi apoi, un gînd prea rău n-o fi avînd cu el de vreme ce îl transportă totuşi cu oarecare menajamente.

În punctul spre care se îndrepta, începu să albească o lumină care, pe măsură ce se apropia, devenea tot mai vie, mai puternică. În sfîrşit, Dux sosi la capătul ciudatei sale călătorii. După ce se obişnui cu lumina aceea puternică, îşi dădu seama că se află pe o masă, în mijlocul unei încăperi destul de mari, bine luminată în pofida pereţilor şi a tavanului abia cioplţi în piatră. O mînă nevăzută îi scoase căluşul.

Nu mai era în stare să privească — trecuse prin atîtea ! — şi rămase liniştit, sau aparent liniştit, în aşteptarea aceluia ce aproape sigur avea să se ivească şi să-i vorbească. Pentru că, altfel, ce rost ar mai fi avut toată această infernală înscenare !

— *Buenos !* [1]... auzi, în sfîrşit, un glas.

Se întoarse dincotro venea vocea aceea rece, cavernoasă. Şi încă înainte de a-şi da seama cu cine are de-a face, răspunse tot în spaniolă :

— *Salud !* [2]...

Îl examină rapid pe cel care venise. Era un tip înalt, costeliv ; privirea care izvora din ochii săi cenuşiu-oţelii era rece şi rea.

— *Dispense la molestia !* [3] — rosti iar ironic straniul personaj.

Dux rînji. Şi nu-i mai răspunse în spaniolă.

— Frumos vă primiţi, hai să spunem, oaspeţii...

— Dacă oamenii mei v-au molestat, sau nu s-au purtat frumos, *mis sinceros pésames !* [4] Şi să nu le-o luaţi în nume de rău... mai adăugă el.

— Eu n-am a mă plinge decît de unul singur... De acela dintre oamenii dumneavoastră care m-a răpit.

Individul făcu cîţiva paşi prin încăpere, se apropie de un mic birou din spatele mesei pe care se găsea încă, întins, Dux-Waldstein şi manevră un buton. Imediat în cameră intrară patru... Bill-i-Săgeată.

Dux rămase atît de stupefiat de această apariţie de necrezut şi tot ceea ce simţea în acele clipe i se zugrăvi atît de clar pe chip, încît individul înalt şi costeliv zîmbi :

— *Tengo el gusto de presentarle* [5]... şi făcu un gest larg, emfatic către cei patru Bill-i-Săgeată, care stăteau aliniaţi înaintea mesei, ţepeni şi cu priviri inexpresive. Se apropie de Dux şi, zîmbind iarăşi, continuă : Cred că este inutil să vă întreb care dintre ei este cel care v-a supărat... Mi-e greu şi *mie* să-i deosebesc.

Înconjură masa de cîteva ori. Apoi se opri iar la un pas de Dux şi, fixindu-şi privirile ochilor săi cenuşii în ale inspectorului, îl întrebă :

— Vă simţiţi... incomod ?

— Destul de... *incomod*, şarjă Dux. Şi aş dori să vă cer, ca între oameni civilizaţi, să încetaţi imediat de a mă mai supune acestui tratament barbar.

---

[1] Bună !... *(în l. spaniolă).*
[2] Salutare !... *(în l. spaniolă).*
[3] Scuzaţi deranjul ! *(în l. spaniolă).*
[4] Sincerele mele păreri de rău ! *(în l. spaniolă).*
[5] Am plăcerea să vă prezint... *(în l. spaniolă).*

— *Oh, lo más pronto posible!* [1]... rînji ciudatul personaj. Dar nu făcu nici un gest.

Dux simţea cum îşi pierde puterile tot mai mult — frînghiile îl încătuşau atît de strîns încît braţele şi picioarele, din pricina circulaţiei împiedicate de frînghii, îi amorţiseră.

— Domnul meu, începu Dux, sper că ştiţi cine sînt...

Voia ca, folosindu-se de prestigiul bătrînului savant căruia i se substituise, să-l impresioneze pe tenacele individ din faţa sa, dar acesta interveni :

— Nu vă obosiţi, ştiu cine sînteţi : inspectorul Dux, însărcinat cu lămurirea celor cîteva asasinate comise de — arătă spre cei patru Bill-i — oamenii mei. De aceea am şi ţinut să vă cunosc personal. Altfel...

Lui Dux nu-i rămase decît să braveze. Spuse deci :

— Sînteţi un as în deconspirarea adversarului, domnule...

— Arlson. Alfonso Arlson...

— ...domnule Arlson. Şi pentru aceasta vi se cuvin toate laudele...

Ca să cîştige timp, trebuia să-l atragă, neapărat, pe şeful celor patru bandiţi într-o discuţie cît de lungă.

Arlson rîse :

— *Ya lo creo* [2]. Am ştiut treaba aceasta încă dinainte de a te răpi, domnule Dux. Din clipa în care ai preluat afacerea asasinării biologilor ai devenit adversarul meu... Or, cum eu obişnuiesc să-mi cunosc adversarii pînă în cele mai tainice gînduri ale lor, te-am urmărit pas cu pas. Pas cu pas ! accentuă el.

— Sînteţi mexican ? întrebă Dux.

— *Valgame Dios* [3] ! se apără Arlson cu dispreţ. Spaniol după mamă şi suedez după tată, cum spune şi numele. Vă vorbesc şi în spaniolă pentru că ştiu că aici, în vechiul teritoriu mexican, *se suele* [4].

Arlson avea un fel de a pune lucrurile la punct încît în două-trei minute epuiza orice subiect de conversaţie.

De aceea Dux aruncă în joc cartea cea mare şi-l întrebă :

— De ce vă alegeţi victimele numai în rîndul biologilor, domnule Arlson ?

— Ca să fiu scurt, ripostă el imediat, pentru că mă conduc în viaţă după principiul mamei mele : *pagar en la misma*

[1] Cît mai repede posibil *(în l. spaniolă).*
[2] Cred şi eu *(în l. spaniolă).*
[3] Ferească dumnezeu ! *(în l. spaniolă).*
[4] Se obişnuieşte *(în l. spaniolă).*

moneda [1]. Uneori însă, și rise sardonic, mă mai abat de la acest principiu. Destul de rar, dar, după cum grăiește de la sine și prezența dumneavoastră aici, mă abat totuși!

Făcu un gest către cei patru Bill-i și aceștia, ca niște mecanisme, se repeziră la Dux, îl apucară care de o mînă, care de un picior, care de cap, și așteptară, într-o disciplină descurajatoare pentru cel legat, un nou ordin al stăpînului.

— Dezlegați-l! porunci Arlson.

Cînd se văzu iar „despachetat", Dux coborî de pe masa aceea de fier, pe care își canonise oasele destulă vreme, se întinse bine și rosti:

— *Por fin, señor Arlson* [2], se pare că încep să mă bucur din partea dumneavoastră de un tratament mai ales.

Arlson îi aruncă o privire din care se vedea sincer că-i pare rău și, după ce se plimbă iar o vreme prin încăpere, spuse:

— Domnule Dux, îmi pare rău pentru dumneavoastră... Încă din tinerețe vă admiram ca polițist. Știți, prima dată am auzit de dumneavoastră cînd cu afacerea Bill-Săgeată. Vă mai amintiți?

Fără voia sa, Dux privi spre cei patru din dreapta. Arlson îi surprinse privirea, dar nu făcu nici o aluzie la aceasta. Continuă:

— ...Încă de atunci vă purtam..., vă mai port și astăzi! o sinceră admirație. Dar soarta a vrut să ne găsim pe frontul vieții, căci viața e un front, nu-i așa, domnule? față în față, adversari. Și dv. sînteți cel care va trebui să cadă. Va trebui să cădeți dv. ca să pot trăi eu. E o lege crudă, dar adevărată. Pe care o voi respecta, vă rog să mă credeți. Și nu eu sînt cel care a vrut-o!

Se plimbă iar, îndelung, prin încăpere.

Lui Dux îi conveneau aceste pauze de durată. Spera că Nick își trimisese oamenii pe urmele sale. Un gînd totuși îl tulbura: „Oare or fi dat de vreo urmă?" Îl întrerupse din meditație glasul cu modulații atît de stranii al lui Arlson:

— ... Dar între mine și dumneavoastră, domnule Dux, se află cu totul și cu totul o altă adversitate... Ca să zic așa, nu *noi* ne-am ales să ne fim parteneri. De aceea, cu dumneavoastră mă voi purta mai blînd și ... și vă voi lăsa o noapte de răgaz. Știu că n-aveți soție, copii ... n-aveți pe nimeni... Dar oricum, poate

---

[1] A plăti cu aceeași monedă (*în l. spaniolă*).
[2] În sfîrșit, domnule Arlson! (*în l. spaniolă*).

vă doriți, totuși, un ultim act de voință, un testament, o scrisoare... Veți avea totul aci, imediat.

Se întoarse brusc spre cei patru și le făcu semn să iasă. Ieși și el. Imediat însă ușa se deschise din nou și Arlson se întoarse :

— Vă amintiți că după ce a fost împușcat Bill-Săgeată, cadavrul i-a fost furat de oamenii săi ? îl întrebă pe Dux.

— Da...

Dux își amintea. Chiar în cele mai mici amănunte. Și ceva îi spunea că în clipa următoare Arlson îi va dezvălui secretul reapariției multiplicate a lui Bill. Ceea ce acesta și făcu :

— Ei, bine, domnule Dux, cei patru care au fost aici sînt, *într-un fel*, urmașii... copiii *lui*.

Și ieși.

16. BILL-SĂGEATĂ RATEAZĂ

După o clipă se stinseră toate luminile, și Dux rămase în cea mai cumplită beznă. Prezența de spirit însă, de care dăduse dovadă de-a lungul primejdioasei sale meserii, îl făcuse ca, la ieșirea lui Arlson și a oamenilor săi, să rămînă cu fața spre ușă ; era și acesta un punct de reper ! Și Dux parcă prevăzuse faptul că i se vor stinge luminile.

Primul lucru pe care-l făcu fu să se obișnuiască cu bezna. Apoi, cînd avu impresia că distinge contururile cîtorva obiecte — masa, micul birou al lui Arlson ș.a. —, se mișcă în direcția ușii, numărîndu-și pașii.

— ... Cinci ... opt ... unsprezece !

Pipăi conturul ușii de fier : nici o broască, nici o urmă de încuietoare, nimic. Probabil că totul era manevrat de afară. O apucă spre dreapta, de-a lungul peretelui, continuînd să-și măsoare pașii și să le memoreze numărul. Cînd atinse peretele din dreapta ușii, îl parcurse și pe acesta de-a lungul, îl măsură... Și tot așa procedă și cu ceilalți pereți, pînă se întoarse din nou la ușă. Acum știa că se află într-o încăpere de aproximativ 15 m pe 9. Că — cel puțin la prima cercetare așa se vădise — încăperea nu mai avea altă ieșire și că, dacă pereții nu erau o imitație reușită, se afla cu adevărat într-o grotă mărită, în adîncul unui munte. Se întoarse cu spatele la ușă și înaintă 11 pași ; se găsea acum din nou lîngă masa de fier, pe care fusese așezat la capătul ciudatei călătorii întreprinse pe banda aceea rulantă.

„Dar unde să fie deschiderea prin care banda venea deasupra mesei ?!“

Pipăi îndelung împrejurul mesei. Apoi i se năzări că poate masa „izvorîse“ din pămînt, odată ce banda rulantă îl depusese pe ea. Gîndul acesta i se păru verosimil şi îşi continuă cercetările : poate că exista vreo modalitate ca, aşa cum masa se ridicase cu el, să poată fi făcută să şi coboare ; şi asta chiar de aici, din încăpere.

Dar sub masă ori pe suprafaţa ei nu află nimic care să-l dea de bănuit că produce manevrarea ei.

Îşi aminti că nu semnalase intrarea lui Arlson atunci cînd luminile se aprinseseră, iar el se trezise pe masă. Ceea ce ar fi putut însemna foarte bine că Alfonso Arlson nici n-a intrat în încăpere în urma lui, a lui Dux, ci s-a aflat aici, în aşteptare. Dar unde ar fi putut sta ? Unde în altă parte decît — ceea ce e cel mai probabil — pe scaun, la biroul cel mic din spatele mesei de fier ?!

Dux începu să se orienteze spre birou. Îl găsi şi, aşa cum examinase pe pipăite, îndelung şi minuţios, suprafeţele mesei, procedă şi cu biroul şi scaunul lui. Munci pînă asudă şi, de ciuda zadarnicei căutări — nu aflase nimic —, îl cuprinse un acces de furie şi un tremur îi zgîlţiia trupul. Genunchii îl dureau grozav de la ieşiturile de piatră ale „podelei“. Se aşeză pe scaunul de lîngă birou. Involuntar, mîna lui întîlni călimara grea, metalică pe care o zărise şi pe lumină pe birou. Vru s-o ridice, să azvîrle jos cu ea, dar, cu toată forţa furiei sale, călimara nici nu se clinti. Pe loc, Dux îşi reveni. Inspirat de accident, începu să manevreze cu amîndouă mîinile călimara masivă. O răsuci în dreapta şi-n stînga... Împinse de ea înainte... Nimic ! Mai avea o singură încercare de făcut: dacă nici de data aceasta n-avea să se mişte, însemna că piesa era pur şi simplu fixată de birou şi n-avea nici o legătură cu masa de fier. Trase de ea şi ... călimara „păşi“ spre el cîţiva centimetri. În acelaşi timp se auzi, sesizabil, un declic şi Dux intui că masa de fier ... uriaşa masă începe să coboare. De bucurie fu gata să sară de pe scaun, dar îşi reveni la vreme : nebunia aceasta l-ar fi costat mult, ar fi pierdut orice orientare în încăpere. Se ridică uşurel, apoi se aşeză pe direcţia mesei în patru labe şi o porni aşa într-acolo. Îi era teamă ca în cazul în care masa — dacă ar fi coborît — s-ar fi aflat deja la o adîncime prea mare, prăbuşindu-se pe orificiu, să nu-şi fractureze o mînă sau un picior. Cînd ajunse numai la o palmă de masă — sau, mai precis, de locul unde bănuia că ar trebui să fie masa —, o lu-

mină difuză, lăptoasă, încă slabă de tot se lăți în fața lui, de forma unui dreptunghi cu laturile pe care Dux le aprecie cît ale mesei. Strecură o mînă în patrulaterul luminos și, coborînd-o cu precauție, dibui suprafața rece, lucioasă a mesei. Izbînda îl făcu să-și simtă sîngele clocotindu-i în vene. Atunci, cu maximum de viteză și precauție — de care putea da dovadă în condițiile cunoscute —, Dux se lăsă pe platoul care cobora și cobora... Acum avea nevoie, pentru orice împrejurare, de o armă, ceva. Se căută înfrigurat în buzunare — nimic. Apoi îi dădu prin cap că de pe masă ar putea fi aruncat din nou pe nenorocita aceea de bandă... sau pe o alta care să-l ducă cine știe unde. Se prinse dar vîrtos cu ambele mîini de marginile mesei.

Dar masa coborî, se opri și nimic din ceea ce gîndise Dux nu se întîmplă.

Ascultă o vreme să perceapă ceva, vreun zgomot cît de mic, dar nu se auzea nimic. Atunci se învîrti pe platoul mesei, căutînd în vreo direcție un punct cît de cît luminos. Spre partea din spatele său — poziția în care coborîse — zări ceva, ca un mic ecran alb-gălbui, petic de lumină pe care Dux îl atribui orificiului de corespondență al bandei în cămăruța în care fusese trîntit la aducere. Se întinse, deci, pe masă, cu mîinile în direcția ecranului aceluia luminos, și, pipăind, începu să se cațere pe o bandă dintr-o țesătură aspră, cauciucată parcă, sau îmbrăcată într-un material plastic. Banda „urca“ în pantă la un unghi destul de mare, dar asperitățile ei multiple îl ajutau pe Dux să se cațere.

Cînd păși, în sfîrșit, pe lespedea coridorului — căci într-un coridor ieși, și nu în cămăruța începutului său de prizonierat — zări în celălalt capăt, în lumină, silueta unui om. Obișnuindu-se puțin cu lumina, desluși în individul din pragul coridorului, pe jumătate întors cu spatele spre el, pe unul din cei patru Bill-i. Se lipi de perete și cătă cu privirea spre celălalt capăt, de-a lungul pereților, doar-doar o mai afla vreun loc de ieșire ori măcar de refugiu. Dar nu zări nimic. Disperat, se propti mai bine de zid și mîna lui stîngă descoperi un fel de firidă în perete. Se lipi strîns în ea. Apoi, ducînd mîinile pîlnie la gură, scoase un strigăt spre celălalt capăt al coridorului, întunecos. Ca pe resorturi, Bill cel din capătul luminos se întoarse pe calcîie, fulgerător, și dintre brațele lui țîșni un snop de gloanțe, care țiuiră în lungul coridorului, sfichiuind pereții. Apoi Bill o porni în fugă pe lespezile care bocăneau surd sub pașii săi grei.

Inspectorul îl pîndi pînă ajunse în dreptul său și întinse piciorul. Bill se lungi cît era de lung și Dux se aruncă asupra lui. Din cîteva lovituri, îl imobiliză, îi luă arma, îl scotoci prin buzunare și-i scoase două încărcătoare de rezervă și o lanternă. Apoi îl ridică pe Bill, așa în nesimțire cum se afla, și-i făcu vînt pe banda care ducea în jos.

Iuți pasul.

Dar pe măsură ce înainta în această galerie cel puțin ciudată, începea parcă să bănuie îndeletnicirea acestui domn Alfonso Arlson.

17. LUPTA DIN SUBTERAN

Dux se refugie într-o încăpere de la capătul luminos al coridorului. În afară de ușa prin care intrase, încăperea mai avea una, opusă, dar care era încuiată. O baricadă bine pe prima și, ochind cu pistolul-mitralieră în broasca celei de-a doua uși, o făcu să se deschidă. Cînd ușa sări în lături, înaintea ochilor lui Dux se ivi un alt coridor, mai lat — o încăpere lungă, nesfîrșită parcă —, mărginit de-o parte și de alta de instalații al căror rost — cel puțin pentru moment — Dux nu-l înțelese prea bine. Eprubete uriașe — dacă puteau fi numite astfel —, între ai căror pereți fierbeau lichide de culorile cele mai bizare, se învecinau cu tot soiul de retorte, creuzete, cristalizatoare... Un alambic ciclopic alimenta cu rezultatul trudei sale cîteva incubatoare. Pășind printre toate acestea, Dux remarcă un miros vag de sulf și o căldură jilavă, înăbușitoare. Se opri în dreptul unor cuptoare de o mărime obișnuită dacă nu s-ar fi aflat aici, ci în incinta unui combinat chimic. De-a lungul pereților se înșirau stative nesfîrșite ; pe rafturile lor, nenumărate vase Woolf, aparate Kipp, capsule, eprubete — colecții interminabile de ustensile atît de dorite într-un laborator. Dux se opri uimit în fața unui șir de șase flacoane Erlenmayer, unite între ele printr-un labirint de țevi, în care se aflau ciudate forme dintr-o materie vîscoasă. Inspectorul — ca și cum ar fi pătruns într-o altă lume — urmări o vreme, uitînd pericolul care îl păștea, tresărirea ritmică a acelor neobișnuite ființe — sau viitoare ființe — ce se găseau în cele șase flacoane purtînd numele celebrului chimist german.

Toate acestea și încă multe altele fură trecute în revistă de privirile mai mult decît mirate ale lui Dux. Ar fi crezut mai degrabă că se află în interiorul unui laborator perfect utilat al unor traficanți de stupefiante dacă alegerea victimelor — de

către Arlson — numai din rîndul biologilor nu i-ar fi îndrumat bănuielile pe alt făgaş. Timpul însă îi era cronometrat şi viaţa sa atîrna de fiecare clipă cîştigată. Deodată — se afla tocmai în dreptul unui cuptor pe care îl asemănase, şi pe bună dreptate, cu un incubator pentru scos pui de găină — auzi răzbătînd dinspre acesta un zgomot sacadat, ca bătăile unei inimi gigantice. Cu toată graba, inspectorul se apropie şi ascultă mai bine.

Trase sertarul cel mai apropiat şi o căldură uşor sesizabilă îl iradie. Dar ceea ce văzu îl făcu să se tragă un pas îndărăt : dintr-un soi de borcan, lungit pe o pernă de vată în „sertar" şi legat — probabil de interiorul maşinii — cu un noian de tuburi şi conductori metalici, îl privea o fiinţă mult asemănătoare cu corpul omenesc, dar monstruos de diformă, cu pielea transparentă încît i se vedea inima zbătîndu-i-se... Împinse sertarul acela la loc şi trase un altul : în el, într-un vas asemănător primului, se zbătea un pui de om, parcă un proaspăt născut, cu membrele convulsionînd, cu pielea stacojie, cu gura larg deschisă — plîngea.

Cuprins de groază, Dux înţelese dintr-o dată totul : şi apariţia misterioasă a ciudaţilor Bill-i, şi îndeletnicirile d-lui Arlson !...

Un zgomot abia perceptibil se auzi dinspre partea din care venise Dux. Privi într-acolo. Lipiţi de instalaţii, pitulîndu-se cînd şi cînd după ele, veneau doi dintre cei patru Bill şi d-l Arlson. Ţineau armele pregătite în mîini şi căutau, desigur, să-l ia prin surprindere pe inspector.

Dux se instală după construcţia metalică a incubatorului. O luptă pe viaţă şi moarte îl aştepta. Trase primul. Rafala sparse o eprubetă cu un lichid albastru deschis şi-l ucise pe unul dintre Bill-i. Lichidul se revărsă prin încăpere şi răspîndi o miasmă groaznică.

Arlson şi celălalt Bill se ascunseră şi Dux, profitînd de aceasta, schimbă imediat locul. Era şi timpul. O grenadă vîjîi prin aer, peste instalaţii, şi explodă lîngă incubator. Sertarele săriră în lături şi borcanele îşi revărsară ciudatul lor conţinut.

Dux se felicită pentru că schimbase locul. Prin labirintul de ţevi al unui aparat zări cum cel de-al doilea Bill şi stăpînul său înaintau iarăşi, la adăpostul instalaţiilor. Strecură ţeava pistolului prin dantelăria metalică a unui cuptor-etuvă şi aşteptă liniştit. Socotise deja : avea să-l ucidă şi pe cel de-al doilea Bill, dar voia să-l prindă viu pe Arlson.

Aşteptarea se prelungea chinuitor. Cei doi nu cutezau să mai înainteze — trebuiau să treacă neapărat printr-un loc descoperit şi Dux se dovedise un ochitor de elită. Dar poliţistul nu se impacientă. Era obişnuit cu aşteptarea şi o inclusese de mult printre relele slujbei sale alături de ploaie, vînt, jocul continuu cu moartea...

Acum ştia că nervii lui Arlson n-o să-l ţină mult şi acesta o să-l mîne înainte pe Bill. Şi lucrurile se petrecură întocmai. Dar cînd Bill se avîntă să parcurgă, în fugă, cei 2—3 metri de teren descoperit, păşi chiar în întîmpinarea rafalei lui Dux. Bătu aerul cu braţele, scăpă arma din miini şi rămase la pămînt într-o poziţie ciudată, de parcă ar fi vrut să îmbrăţişeze şi să sărute podeaua. Dar Arlson trecuse. Avîntat şi el pe urmele lui Bill — pe care, mai mult ca sigur, îl jertfise conştient —, trecuse, şi Dux, deşi îl văzu, nu mai avu timp să tragă ! În schimb, dacă nu mai putu trage, se mută. Prin spatele instalaţiilor, el se mai retrase zece-cincisprezece paşi. Schimbase locul de teama grenadelor lui Arlson, dar din cine ştie ce motiv individul nu se mai folosi de ele.

Dux duse palmele la gură şi tună :

— Arlson, să lăsăm joaca ! Îţi distrugi instalaţiile şi îţi complici şi mai mult situaţia. De altfel rezistenţa nu-ţi poate aduce nimic, oamenii mei sînt pe drum încoace. Predă-te şi-o să ai circumstanţe atenuante !

Şi aşteptă.

Dar răspunsul se întoarse sub forma a trei rafale scurte, însă bine ţintite. Ultima lovi peretele şi o schijă, ricoşînd din beton, se înfipse adînc în obrazul lui Dux. Sîngele începu să-i curgă pe haine. Căută batista, dar n-o mai avea — i-o luaseră, probabil, la percheziţie, cînd fusese adus. Rupse o bucată din cămaşă şi-şi tamponă locul lovit. Ciudat — nu-l durea. Asta era bine, nu-i atinsese maxilarul.

O vreme, se lăsă o tăcere grea, apăsătoare. Se auzea numai tic-tacul monoton al instalaţiilor.

Arlson apăru de după una dintre maşini şi făcu un salt pînă la următoarea. Dux ar fi putut trage, dar n-o făcu. Probabil că Arlson observă aceasta şi ezitarea lui Dux îl încurajă : mai făcu un salt, de astă dată mai lent, dar nici acum nu trase Dux. Atunci Arlson apăru fără sfială. Pe faţă i se vedea limpede un surîs drăcesc de victorie şi totodată de îndoială. Făcu cîţiva paşi,

bănuitor, apoi o porni fără sfială către locul unde îl știa pe Dux și spre care își trimisese cele trei rafale.

Inspectorul urmărea fiecare mișcare a adversarului său. Îl privea și cugeta : „Păcat că pe un astfel de om va trebui fie să-l ucid, fie să-l trimit în spatele gratiilor, și apoi pe scaunul electric". În același timp cătarea pistolului său urmărea cu atenție trupul înalt al lui Arlson. Și cînd acesta fu la doi trei pași de Dux, într-un loc complet descoperit, Dux îl somă scurt :

— Miinile sus, Arlson !

Din cauciuc să fi fost și Arlson n-ar fi sărit atît de repede în lături. Dar cu toată promptitudinea lui, jumătate din gloanțele lui Dux îi pătrunseră în trup. Se prăbuși inert după o casetă uriașă din metal strălucitor. Pistolul îi scăpă din miini și căzu în mijlocul coridorului dintre mașini.

Dux ieși de la locul său.

— Arlson ! strigă el. Hei, Arlson, trăiești ?

Nu primi nici un răspuns.

Zări pistolul lui Arlson și bănui că din partea aceasta nu mai avea a se teme. Doar dacă acesta mai poseda vreun pistol mai mic, o grenadă sau altă armă. De aceea, precaut, Dux începu să se apropie de locul unde-l bănuia pe Arlson.

18. SPOVEDANIA UNUI MURIBUND

Arlson fusese lovit de moarte.

Cînd îi ridică capul, Dux simți pe mînă ceva lipicios — sîngele. Descoperise alături, în zid, o chiuvetă și îi dădu lui Arlson să bea cîteva picături. Muribundul deschise ochii. Privirea lui, de obicei cenușie și rea, era acum ștearsă. I se citeau în ochi înfrîngerea, sfîrșitul. Îl recunoscu pe Dux. Surîse amar :

— Ai învins, inspectore...

Dux îl întrebă :

— Cum te simți ? Te-am lovit rău ?

— La cap, cred ; și în picioare...

Glasul lui Arlson era stins, șoptit și Dux trebui să-și aplece urechea lîngă buzele acestuia.

— Eu te-am prevenit, Arlson ... îi impută Dux.

— Da... Ai lucrat corect, inspectore... Dar nu mă puteam preda. Aveam prea multe pentru care trebuia să răspund, iar de la viață ... nu vreau ... nu pot să cer îndurare. N-am cerut decît o singură dată — și mi s-a refuzat.

— Atunci... la Congresul mondial al biologilor ? întrebă Dux.

— Atunci. Dac-aş fi fost ascultat... încurajat... azi omenirea ar fi fost invadată de genii... Aşa..., descrise un gest larg, moale cu mîna în jurul său, vezi unde am ajuns.

Lumina din priviri i se stingea cu încetul.

— Puţină apă..., ceru el.

Dux se întoarse la chiuvetă să ia apă. Îşi aminti că părăsise pistolul lîngă Arlson. Tresări. Se întoarse. Arlson îl văzu.

— Nu-ţi fie teamă acum, spuse. Pentru că *acum*, dacă te-aş ucide, n-aş mai avea nici un folos. În urmă cu o oră era altceva...

Îi aduse apă.

Arlson o bău înfrigurat.

Se mai răcori.

Îşi mai reveni.

În ochi i se aprinse iar — ce-i drept, destul de slab — luminiţa vieţii.

— Spune-mi, Arlson, cine-s Bill-ii ?

Arlson surise :

— O să-ţi spun, inspectore. Sînt rezultatul experienţelor mele. Al primelor mele experienţe... Asemănarea lor cu Bill-Săgeată se datorează...

Trupul i se contractă violent şi fu zguduit de un tremur.

— Mă sfîrşesc, Dux... Dar tot o să... o să-ţi spun. Ţi-aminteşti de răpirea cadavrului lui Bill-Săgeată ?

— Da.

— A fost... a fost opera mea, deşi voi... şi presa... aţi pus-o pe seama bandei lui Bill. L-am îmbălsămat, aveam nevoie de mumia lui, şi l-am folosit... În ajun ... dădusem lovitura de la *Banca „Town & Grieg"* : trei milioane de dolari... Îmi trebuiau pentru aparate...

Dux era uluit. I se dezvăluia acum misterul unei spargeri nedescoperit 23 de ani — pentru a cărei dezlegare poliţia cheltuise atîta trudă !

— ...Am cumpărat hotelul din Canionul Diavolului... L-am ucis pe vechiul patron ca să îngroape cu el ... în mormînt ... secretul tainiţelor acestora... Mi-am amenajat aici laboratorul pe care-l vezi... Apoi am luat genele mumificate ale lui Bill-Săgeată ... şi ... şi...

Puterile îl părăseau tot mai mult. Se reculese o clipă, îşi adună ultimele urme de voinţă şi de viaţă şi continuă :

— ...Şi iată replica exactă, în patru exemplare, a lui Bill-Săgeată... Mai greu a fost să... să le imprim o... o anumită stare

de afectivitate pentru... pentru mine... Se știe că Bill era foarte nesociabil... De fapt... de fapt... n-am reușit. Ascultă... au ascultat... de mine numai datorită faptului că îi țineam sub o veșnică stare hipnotică... Înțelegi ?

— Uluitor ! lăsă să-i scape Dux.

— Da, într-adevăr uluitor... De necrezut... Așa mi-au ripostat și savanții... Mai ales conaționalii mei... M-au gonit și m-au umilit și le-am jurat răzbunare !

Ochii lui Arlson se aprinseră de febră. Dar nu era numai febra dinaintea morții, ci și aceea a nebuniei. Dux mai zărise aceste luciri diabolice în privirile lui Arlson.

— ...Și m-am răzbunat. Numai pe cîțiva dintre ei... prin intermediul... ha-ha-hi-hi-hi !..., chicoti el, ...prin intermediul rezultatelor tocmai ale acelor experiențe pe care mi le-au contestat. Iar dacă nu erai dumneata, inspectore...

— Lasă, îl rugă Dux, spune mai departe despre „nașterea" celor patru Bill-i.

— A, da..., își aminti Arlson. Despre cei patru Bill-i... Am luat de la Bill-Săgeată genele necesare mumificate. I-am stabilit codul genetic individual... Fiecare om are unul !... Apoi a urmat procesul reconstituirii : am... am sintetizat... în conformitate cu sistemul genetic al mumiei... nucleul... nucleul unei celule... Apoi acest nucleu sin... sin...

— Sintetic ? îl ajută Dux.

— ...Da, sintetic... L-am plantat într-un ovul fertilizat în — făcu un gest larg spre mașini — al cărui nucleu... original... l-am îndepărtat. După aceea... ăăă... (Arlson se pierdea, treptat)... am lăsat celula... să se dividă... în mod natural. Cînd diviziunea a ajuns la patru noi celule... am permis acestor... acestor patru noi celule... să se dezvolte în fetusuri... Dar puteam... pe fiecare în parte... puteam tot atît de bine... să las ca diviziunea... să nu se oprească la patru..., ci la șasesprezece... sau la... și așa... tot... mereu !...

Pe intervalul dintre mașini se auziră pași. Puteau fi ai polițiștilor trimiși după Dux. Dar puteau fi tot atît de bine ai celorlalți doi Bill-i.

— În instalații... acum... am „urmașii" lui... lui Tutankamon... faraonul, știi ?... Dacă nu muream... dacă nu... o mie... o mie... de Tutanka...

Glasul nu-l mai asculta.

Dux îi săltă iar capul, îi dădu apă.

Îl întrebă :

— Și cei doi Bill-i... Ce se va întîmpla cu ei ?

— Ha-ha..., rîse Arlson. Cei doi Bill-i ? *Cuando el gato duerme, los ratones bailan*[1]..., cum spune un proverb spaniol. Dumnezeu... știe... ce va fi cu ei... fără mine.

O zvîcnire scurtă a trupului și capul îi căzu moale pe brațul lui Dux. Arlson nu mai exista...

Pașii se auzeau în laborator tot mai aproape. Era mersul a doi oameni.

Dux se pitulă în așteptare. Îi vedea bine acum pe cei doi, dar nu voia să tragă.

Le privi chipurile inexpresive, ochii cu priviri metalice ai lui Bill-Săgeată. „Doamne, exclamă Dux, cîtă asemănare ! Oare tutankamonii din incubatoare or să semene tot atît de bine cu faraonul ?!"

Cei doi Bill-i erau numai la trei pași. Instinctiv, Dux se trezi somîndu-i :

— Aruncați armele și predați-vă !

Dar cei doi nu-l auziră ; sau, cel puțin, așa arătară purtările lor. Înaintau amîndoi, mecanic, ca două mașinării. Dux repetă somarea ; zadarnic. Și atunci trase. Rafala cutremură sala. Cei doi Bill-i ezitară o clipă, în mers, de parcă s-ar fi ferit să calce într-o băltoacă, și apoi căzură.

Dux se repezi la ei.

Îl întoarse pe primul. Apoi pe al doilea. Nu mai trăiau. Ochii le rămăseseră deschiși și priveau sticlind tavanul înalt, cenușiu.

Inspectorul o apucă spre ieșire. De cine s-ar mai fi temut acum ? Arlson murise, cei patru Bill-i — la fel.

Nici măcar inima metalică a laboratoarele lui Arlson nu mai zvîcnea. Și Dux nu bănuia că cei o mie de mici tutankamoni aveau să nu se mai nască.

Iar cînd dădu, afară, peste lumina rece, dar atît de primitoare a lunii, un singur gînd îi străbătu mintea și buzele sale îl șoptiră :

— Ce bine ar fi fost acum să fi avut la mine *„aparatul Dux" !...*

Și se așeză pe o piatră, să se mai odihnească puțin.

— SFÎRȘIT —

---

[1] Cînd pisica nu-i acasă, joacă șoarecii pe masă *(în l. spaniolă).*

CRISTIAN CONSTANDA (Iaşi)

PLÎNSETUL ASTRELOR

Paşii răscolesc, mari şi egali, nisipul albastru. Den nu mai ştie de cît timp tăcerea orizonturilor îi osteneşte privirea. Nu ştie nici cît va mai curge peste umbra lui flacăra înaltă a Soarelui. Un singur lucru ştie Den: că trebuie să meargă. Săgeata argintie de pe braţul stîng îi porunceşte să meargă, şi paşii lui lasă, mari şi egale, urme albastre în nisip.

Cînd l-a ridicat din grămada de bulgări, trupul Nilei i s-a părut uşor. „O să ajung repede la staţie" — şi-a spus el şi a pornit să-şi taie drum peste pustiu. Nici nu s-a uitat la ceas. A crezut că în două-trei ore fata se va odihni sub transparenţa calmă a cupolei.

Den merge cu pas egal. Braţele îl dor, în umeri şi în coate simte împunsături ascuţite. Ar vrea să se oprească, să lase din mîini povara, să-şi odihnească muşchii în fierbinţeala nisipului. Dar sub fruntea palidă vede ochii închişi ai Nilei, orbiţi parcă de lacrimile albastre ale Soarelui, şi Den merge înainte. Ceva îi fluieră în urechi. Ceva ascuţit, monoton, izvorînd de undeva de sus, din spate, din toate părţile. Paşii se înfig mai departe în nisip. Den ştie că acesta e glasul tăcerii şi nu se întoarce să privească.

Cine i-a spus lui că e glasul tăcerii?... Sigur că da, Nila i-a spus. I-a spus pe Pămînt, într-o noapte senină de mai. „Roagă greierii să nu mai cînte. Vreau să ascult o clipă glasul tăcerii"... Aşa i-a spus. Den o luase în braţe, ca acum. „Pentru ce, Nila? — o întrebase. Tăcerea e haina singurătăţii".

Fata se arcuise în brațele lui, și fruntea ei zvîcnise către cer. „Te înșeli, Den. Privește deasupra capului tău, deasupra capetelor noastre: vezi cîte străluciri picură din întuneric? Dezbracă bezna lor de haina tăcerii și vei găsi lumină..."

Atunci se hotărîse destinul Nilei. Îi spusese că va porni prin ceruri să caute o stea pentru noaptea părului ei. Nila se supărase. „Mă crezi copil. Să știi că n-am să te las singur. Am să merg cu tine, s-o aleg eu pe cea mai frumoasă". El o privise în adîncul ochilor albaștri și-i văzuse încărcați de lumină...

Pașii lui Den se îndîrjesc în nisip. Va ajunge la stația de semnalizare? Trebuie să ajungă. Astăzi trece astronava și dacă semnalizatorul nu funcționează ei n-au cum să fie găsiți. Iar Nila abia mai răsuflă. Den o privește. Obrazul fetei e cuprins de încremenire palidă. „Ca în ziua ultimei noastre despărțiri" — se gîndește el.

Făcuse parte din expediția „Sirius 5". Pe cosmodrom, la plecare, voise să-i spună ceva frumos, dar nu găsise nimic potrivit. Nila își plecase capul pe pieptul său, tăcută. Au stat așa un minut, poate două. Cînd a răsunat semnalul pentru îmbarcare a mîngîiat-o încet pe părul ei negru, i-a apucat capul între palme și i-a căutat privirea înnegurată. „Ai să mă aștepți, Nila?" Fata a rămas o clipă nemișcată, apoi i s-a agățat cu mîinile de gît, l-a sărutat și, smucindu-se din îmbrățișarea lui, a dispărut în mulțime. Și el a înțeles că, peste doi ani, pe Nila o va găsi tot acolo, pe iarba aceluiași cosmodrom, dacă astronava lor se va mai întoarce...

Den răsuflă greu. Undeva, în coșul pieptului, simte că-l apasă o greutate. N-are timp să-i afle cauza. „Oxigenul. E pe sfîrșite..." — îi fulgeră prin minte, apoi gîndul se repede înaintea privirii, sfîșiind monotonia orizontului.

În umeri și în coate nu mai simte înțepături. Brațele i-au amorțit de tot. Ar vrea să lase povara, dar nu mai poate. Trupul Nilei s-a prins de el ca într-o încleștare magnetică, curbîndu-i umbra pe nisip. Pașii au început să-și piardă din elasticitate, totuși nu se opresc. Den începe să-i numere: unul, doi, trei... De ce nu se ivește cupola stației? Își închipuie patul pneumatic, întins în fața lui, la adăpost de dogoarea Soarelui. Să se lase pe marginea lui o clipă, numai o clipă... Cincizeci și trei, cinzeci și patru, cinzeci și cinci... Ostenită de văpaia albastră, privirea nu mai străpunge zarea. Aleargă de pe nisip la acul argintiu de pe braț, apoi din nou pe nisip.

Soarele albastru îl deşteptase în zori. Nila nu era acolo. Pe masă, un bilet: „Am plecat să isprăvesc determinările". Den se apucase să termine montarea semnalizatorului automat. Acolo, sub cupola staţiei, în zumzetul şi în clipirile aparatelor, uita de încremenirea mută a planetei, de nisipul ei fierbinte, de peisajul gol, sterp. Se gîndea că era ultima zi pe care o petreceau în lumea asta tăcută şi neprimitoare... Atunci răsunase semnalul alarmei. Răsunase aspru, străpungîndu-i pieptul. Nila! Nici nu mai ştie cum a determinat coordonatele. Semnalizatorul rămăsese acolo, gata de funcţionare, numai să tragă de manetă...

Den a încurcat numărătoarea. Încearcă să-şi agaţe gîndul de ceva, dar nu izbuteşte. Astronava va trece şi ei vor rămîne aici... Nu se poate! Va ajunge la timp. Omenirea i-a trimis să cucerească — trebuie să se întoarcă cuceritori. Uite, nu mai are mult de mers. Desigur că într-un sfert de ceas va zări cupola staţiei. Un sfert de ceas... Cît e de lung un sfert de ceas? Încearcă să-şi imagineze. De cînd a găsit-o pe Nila au trecut vreo douăsprezece. Ba nu, vreo cincisprezece... Douăsprezece sau cincisprezece? Den renunţă. Timpul se dizolvă în pustietatea albastră a nisipului şi curge pe lîngă el, fără să-l atingă.

În piept simte o durere din ce în ce mai vie. Gura i s-a uscat, i se pare că simte între dinţi scrîşnindu-i nisipul albastru. Albastru?... A fost parcă albastru. Acum e roşu. Mirat, Den ar vrea să ştie cum de poate exista pe planeta aceasta ceva care nu e de culoare albastră. Deschide larg ochii, încercînd să-şi apropie nisipul cu privirea. Dar privirea îl doare şi Den clipeşte de cîteva ori. Se uită apoi la nisip. Nisipul e albastru, şi el înţelege . Ar vrea iar să lepede greutatea care-i împovărează braţele. De ce duce oare cu sine bucata de plumb? S-o lase aici, undeva în deşert, o va găsi mai tîrziu... Gîndul îl chinuie, îl arde. Dar braţele nu-l ascultă. Nu poartă plumb în ele, ci trupul Nilei. Cum o să lase trupul Nilei pradă ucigătoarei tăceri albastre?

Den îşi aminteşte întoarcerea lui de pe Sirius. Nila îi spusese că a absolvit Institutul de astrofizică şi că vor zbura împreună. „Tu nu trebuie să zbori — căutase el s-o convingă. Lumea astrelor e atît de primejdioasă!" Fata îl ascultase, învăluindu-l în caldele unde azurii ale privirilor ei. „Nu mi-e frică. Voi fi cu tine, şi tu ştii să domoleşti freamătul stelelor..."

Nu pe o bucată de plumb se încleştează braţele lui, ci pe trupul Nilei. Şi trupul Nilei, el, Den, nu-l poate arunca în nisip, chiar dacă picioarele i s-ar înfige pentru totdeauna în solul străin.

Gîfîie. Închis în costumul de metal, simte că se înăbuşă. Nisipul e din nou roşu, mai roşu ca adineauri. Nu mai poate rezista mult timp. Durerea s-a împlîntat în pieptul său, frîngîndu-l parcă în două. Acum trebuie să încerce...

Şi Den nu mai merge. Smulgîndu-şi paşii şovăitori din fierbinţeala nisipului şi biciuind cu privirile zarea roşie, Den aleargă. Silueta lui subţire străpunge orizontul. Fulgere scurte aprind violent albastrul nisipului, tunete cu rezonanţă ritmică în piept îi apasă tîmplele sub cercuri de oţel. Singur între zări, în urma gîndului pierdut peste pustiu, Den despică tăcerea planetei.

Nu ştie cînd cupola staţiei i-a frînt privirea, pentru că privirea lui aleargă înainte fără să se oprească, fără să se întoarcă. Nu ştie cînd a împins uşa cu umărul. Picioarele încearcă să înşire pe podea ultimii paşi...

Trece pe lîngă un scaun, dar nu se opreşte. Nu poate. Nu trebuie. Îşi dă seama că unde se va opri, se va opri pentru totdeauna. Din mers mută corpul Nilei într-un singur braţ. Ultimele priviri învăpăiază maneta de alamă a semnalizatorului, şi Den se agaţă de ea, vrînd s-o aplece. Mai are cinci paşi, dar simte că nu va fi în stare să-i facă.

Dacă ar putea lăsa pe pat corpul Nilei! Nila abia mai respiră. Den simte că se sufocă. Deschide larg gura, sorbind cu zgomot ultimele rămăşiţe de oxigen, apoi îşi opreşte respiraţia.

Patru paşi... Piciorul tremură în aer şi tremură podeaua. Pieptul e răscolit de tunet. Den nu ştie dacă ecourile se nasc în el sau frămîntă înălţimea cupolei. Ar vrea să-şi deschidă robinetul de la cască, să poată respira, dar n-are timp şi n-are cum: mîna liberă se întinde şovăielnică înainte, căutînd rotunjimile manetei.

Trei paşi... Maneta atrage privirea ca un magnet, amestecînd culorile în fulgerătoare curcubeie. Den nu mai vede decît astronava trecînd pe lîngă planetă, fără să coboare. Vede trupul Nilei, inert, cotropit de tăcerea nisipurilor albastre, şi sufletul lui îşi încordează fibrele cu un efort disperat, supraomenesc.

Doi paşi... Den nu simte trupul Nilei, dar ştie că trebuie să fie sub braţul său. În priviri i se învrăjbesc torente de scîntei roşii. Viaţa Nilei atîrnă de paşii săi... „Nu mi-e frică. Voi fi cu tine, şi tu ştii să domoleşti freamătul stelelor..." Soarele albastru nu-i o stea ca toate celelalte? De ce să-l lase să cîştige biruinţa asta fierbinte? De ce să-l lase?

Ultimul pas... Maneta e aici, aproape, atît de aproape... Mîna frămîntă aerul, degetele vor să se întindă. Tot sufletul lui Den a alunecat în degete. Privirea, nesigură, se împăienjeneşte. Puţin, încă puţin... Dar Den simte, simte cu tot trupul că se va prăbuşi înainte de a atinge metalul. Şi atunci Den scoate un strigăt, un strigăt de izbîndă sau de moarte şi ultima traiectorie a corpului său străbate încăperea. Mîna s-a încleştat pe manetă, iată, îi smulge nemişcarea. Ochiul roşu se aprinde, inecîndu-i fruntea într-un vîrtej de sclipiri roşii, foarte roşii, atît de roşii...

. . . .

Den se trezi învăluit de calde unde azurii, deşi Soarele Albastru abia se mai zărea prin fereastră, ca un punct rătăcit în oceanul de constelaţii.

În atenţia colaboratorilor

Materialele adresate redacţiei noastre trebuie să fie dactilografiate la două rînduri, pe o singură parte a filei, în cîte două exemplare. Fiecare lucrare trebuie să fie însoţită de un scurt rezumat.

Autorii ale căror materiale sînt acceptate vor fi înştiinţaţi în scris la adresa indicată, lucrările urmînd să apară potrivit necesităţilor redacţionale. Manuscrisele nepublicate nu sînt înapoiate.

VIRGIL IOANID

Întîlniri cosmice între civilizații

Cu zece ani în urmă, arheologul francez Henri Lhote a descoperit în Sahara gravat în stîncă un desen de cca. 9 metri mărime, reprezentînd o formă umană cu un cap sferic. El a denumit desenul „Marele zeu marțian". Vechimea gravurii a fost apreciată la aproximativ 8 000 de ani. Ipoteza lansată chiar de către descoperitorul desenului indica drept autori ai gravurii pe niște giganți locuitori ai altei planete veniți pe Pămînt în timpurile neolitice.

După cercetările întreprinse, chiar Lhote a renunțat la ipoteza sa inițială și a ajuns la concluzia că desenul nu reprezintă altceva decît o mască rituală primitivă. Această concluzie pare judicioasă, deși în zona unde se află „Marele zeu marțian" nu s-au mai găsit nici un fel de alte urme ale presupușilor vechi locuitori, deși aria cercetărilor arheologice a fost mult lărgită în jurul stîncii.

De la această descoperire, din timp în timp, tema „Marele zeu marțian", dovadă a unei trecute prezențe pe Pămînt a unor vizitatori din alte planete, revine în lucrările „vizionarilor cosmici", o categorie tot mai răspîndită de oameni de știință și de scriitori care caută să ne convingă asupra certitudinii existenței unor asemenea evenimente în trecutul, mai îndepărtat sau mai apropiat, al planetei noastre.

O interesantă carte, rodul unei colaborări de un gen unic, „Viața evoluată în Univers" [1], a fost scrisă în comun de doi cunoscuți astronomi : Iosif Șklovski de la Institutul de astronomie „A. Sternberg" din Moscova (U.R.S.S.) și Carl Sagan de

[1] „Intelligent Life in the Univers", Holden-Day Inc., 1966.

la Universitatea din Harward (S.U.A.). Colaborarea legată de redactarea cărţii, schimbul de opinii şi diferitele păreri ale autorilor, întreaga consultare au fost făcute prin comunicări poştale. Şklovski şi Sagan recunosc faptul că pînă în prezent nu există dovezi ştiinţifice irefutabile despre prezenţa pe Pămînt a unor fiinţe superioare extraterestre. Dar, luînd în considerare numărul corpurilor cereşti aparţinînd galaxiei noastre, Calea Laptelui, şi probabilitatea statistică a existenţei unor planete locuibile şi a unor supracivilizaţii generate pe acestea, cei doi astronomi trag concluzia că „apare posibilitatea ca Pămîntul să fi fost vizitat, cîndva în trecut, chiar de mai multe ori de reprezentanţi ai unor civilizaţii galactice". După calculele efectuate, numărul de cazuri posibile de vizitare, ţinînd seama de planetele apte de a dezvolta civilizaţii şi de vîrsta Pămîntului de cca. 3 miliarde de ani, este apreciat la nu mai puţin de 10 000.

Cei doi astronomi, bazaţi pe acest calcul matematic, afirmă că „nu este exclus ca probe materiale ale acestor vizite să mai existe sau ca unele construcţii sau amenajări să fie menţinute chiar în sistemul nostru solar în vederea realizării unor expediţii succesive".

Expunîndu-şi părerile asupra vieţii extraterestre, cei doi astronomi afirmă că aceasta trebuie înţeleasă doar în sensul existenţei unor fiinţe apropiate sau asemănătoare celor pe care le cunosc pămîntenii. Procesele chimice primare, incipiente, aflate la originea vieţii sînt în mod necesar analoge, indiferent de diversitatea lumilor unde ele apar. Dar evoluţia ulterioară, prin selecţie naturală, produce o imensă varietate de organisme superioare. Din punct de vedere statistic, există toate şansele ca nici una dintre speciile terestre, de la amoebă şi pînă la om, să nu fie reprodusă pe nici una dintre milioanele de planete apte pentru viaţa din galaxia noastră.

Formele de viaţă de pe Pămînt, afirmă Sagan, cu toată diversitatea lor, au mult mai multe puncte comune, de contact biologic între ele, decît ar avea cu orice formă de viaţă din altă lume extraterestră. În atmosfera densă a planetei Jupiter, de exemplu, Sagan imaginează posibilitatea existenţei unor organisme de forma unui sac, plutind de la un nivel la altul al straturilor de gaze, hrănindu-se cu mici organisme de tipul celor care alcătuiesc planctonul oceanelor terestre. Şklovski afirmă că gravitaţia mare a unor planete determină apariţia

unor creaturi îndesate, scurte şi musculoase, în timp ce în lumile cu gravitaţie mică vor predomina formele suave, delicate şi alungite. Sagan, luînd în considerare posibilităţile de apariţie a vieţii pe planetele cu o atmosferă mult prea opacă pentru a putea fi străpunsă de oscilaţiile ondulatorii ale luminii, imaginează prin adaptare la mediu apariţia la fiinţele evoluate a unui „ochi-radio", tot atît de eficace ca şi ochiul omenesc, cu un cîmp de acţiune (în mediul considerat) de 700—800 m.

Printre milioanele şi milioanele de lumi posibile cu zecile şi chiar sutele de milioane de varietăţi imaginabile de forme de viaţă, cei doi astronomi au calculat că în Calea Laptelui pot exista nu mai puţin de un milion de planete pe care ar sălăşlui forme de civilizaţie mai avansate decît cea existentă în acest moment pe Pămînt. Imaginîndu-şi consecinţele acestei ipoteze, Sagan este de părere că „din punct de vedere al cunoştinţelor umane, posibilitatea captării prin radiotelescoape a realizărilor acestor civilizaţii ar echivala cu revoluţia pe care ar reprezenta-o studierea a cca. 100 000 de volume tratînd problemele fundamentale ale diferitelor domenii ale ştiinţei. Acesta este, după părerea celor doi astronomi, argumentul cel mai puternic care pledează în favoarea continuării explorării Cosmosului de către oameni, cu toate sacrificiile materiale şi tehnologice pe care acest proces îndelungat le implică pentru actuala generaţie şi cele următoare.

Spiritul ştiinţific de care sînt animate cercetările întreprinse avertizează asupra faptului că drumul semnalelor radio emise de pe Pămînt pînă la alte civilizaţii galactice şi înapoierea lor reprezintă în timp perioade enorme, chiar dacă aceste transmisii se fac cu viteza luminii. După calculele efectuate, distanţa aproximativă între planetele cu o viaţă evoluată, ale căror populaţii să fie în stare să recepţioneze şi să emită semnale radio, trebuie să fie de ordinul a 500 de ani-lumină, deci o transmisie dus-întors ar dura aproximativ 1 000 de ani.

În ipoteza că pe planeta Marte nu există viaţă evoluată, omenirea trebuie să se înarmeze cu răbdare la scară cosmică, neexistînd speranţe ca în următoarele decenii sondarea radio a Universului să dea rezultate spectaculoase. Cu toate acestea, apreciază Şklovski, în următoarea sută de ani ne putem aştepta să fim vizitaţi de emisari ai unor civilizaţii din apropierea relativă a Pămîntului (din alte sisteme solare, bineînţeles).

Spaţiul interplanetar, conchid cei doi savanţi, reprezintă cu siguranţă cel mai universal loc de întîlnire a celor mai diverse moduri de existenţă a materiei superior organizate.

Oricît ar părea de tulburător, pe scara Universului posibilitatea înfăptuirii unor asemenea întîlniri e de domeniul realității. Chiar dacă nu avem știri materiale despre ele, aceste confruntări între lumi și civilizații au existat, există și vor exista. Pămîntul, planeta noastră mamă, este în preziua unor asemenea evenimente cosmice cu totul remarcabile.

Simbolizînd înțelegerea prin știință între cele două popoare care desfășoară în prezent cel mai mare efort de pătrundere și de explorare a Cosmosului, cartea scrisă de Șklovski și Sagan e pasionantă prin ipotezele pe care le dezvoltă și credem că ar merita să fie publicată în traducere de una dintre editurile noastre.

IABBAREN. Marele zeu „marțian". Perioada decadentă a capetelor rotunde. (Din cartea lui Henri Lhote „Frescele din Tassili", Ed. Meridiane, 1966).

POŞTA REDACŢIEI

DUMITRU LESOVICI (Tulcea). Povestirea dv. „Intîlnirea cu El", minus greşelile de ortografie (sau de dactilografie necorectate), minus unele incoerenţe şi stîngăcii stilistice, dovedeşte că aveţi fantezie. Talentul dv. e încă în stadiul unui minereu brut care trebuie prelucrat cu răbdare pentru a se transforma într-un metal nobil. Vă sfătuim să renunţaţi la finalul ce prezintă aventura povestită ca fiind un simplu vis. Este o metodă învechită care aduce cu un fel de scuză pentru „enormităţile" înşirate. În science-fiction-ul modern, tocmai forţa de anticipare, adică de a da viitorului impresia unui prezent în acelaşi timp straniu şi familiar, constituie esenţialul. Or, a declara la sfîrşit că totul n-a fost decît un vis echivalează cu a te îndoi de forţa propriei tale imaginaţii.

PROF. IONEL VANCU (Cernavodă). Povestira dv. „Drum fără întoarcere", a cărei idee ştiinţifico-fantastică este reducerea corpurilor de sute de mii de ori cu ajutorul unui „cîmp convertizor", nu este nouă, iar în redacţia noastră se găseşte un roman cu aceeaşi temă al scriitorului Dinu Moroianu. Deşi n-avem prejudecăţi cu privire la problematica anticipaţiei şi la limitele fanteziei ştiinţifice, credem că motivul ales de dv. nu este fecund în forma pe care aţi dat-o lucrării. Aventurile unor fiinţe micşorate sau ale unei omeniri microscopice pot fi interesante, ca în cazul romanului „Catastrofa mezonică" de Ion Mînzatu şi Gh. Săsărman, prin ineditul soluţiei ştiinţifice (traversarea unui soare) sau, ca în cazul povestirii „Cerul de sticlă" de Max Solomon, prin implicaţiile etice pe care le dezvoltă (relaţiile umanităţii noastre cu alte societăţi gînditoare). Aceeaşi temă s-ar preta şi ca pretext pentru o zugrăvire mai intuitivă a microcosmosului. La dv. însă peripeţiile celor doi „piconauţi" nu fac decît să convertească la scara 10^{-12} nişte obişnuite aventuri astrale: animalele hidoase şi fabuloşii oameni zburători frumoşi şi blînzi pe care anticipatorii deceniilor trecute îi puteau descoperi pe orice planetă, dar care nu aduc nimic nou nici genului şi nici viziunii noastre despre microcosmos.

PAUL BUTUŞINĂ (Tîrgu-Jiu). În literatura noastră au mai apărut o serie de lucrări care vor să explice miturile prin ipoteze paleoastronautice („Legenda îngerilor" de Mihu Dragomir, „Luntrea sublimă" de V. Kernbach, „Monstrul" de Gr. Davidescu). Fireşte că procedeul ar putea fi continuat la infinit, traducînd fiecare legendă în termenii science-fiction-ului şi, desigur, vom mai aborda şi noi această temă cu condiţia însă ca de fiecare dată povestirea să aducă ceva nou ca idee ştiinţifico-fantastică sau din punct de vedere literar. „Mitul" dv. nu corespunde acestor cerinţe şi, încercînd să risipească misterele eresului, propune în locul lor altele deopotrivă de incredibile. De exemplu, cum a putut pămînteana de care s-a îndrăgostit extraterestrul Ten (pentru care oxigenul era ucigător) să-i

nască un copil ce respira in voie pe Pămînt ? Explicații se pot găsi, desigur, la orice, dar în povestirea dv. totul e învăluit intr-o negură, pe lîngă care pălește însuși mitul ce v-a servit drept start.

VOICU BUGARIU (Brașov). Povestirea dv. este într-adevăr străbătută de o undă tulburătoare. Vă sfătuim să schimbați titlul. „Sufletul" necorespunzînd din nici un punct de vedere (fie el materialist sau idealist) aventurii pe care o trăiește eroul.

POȘTA CITITORILOR

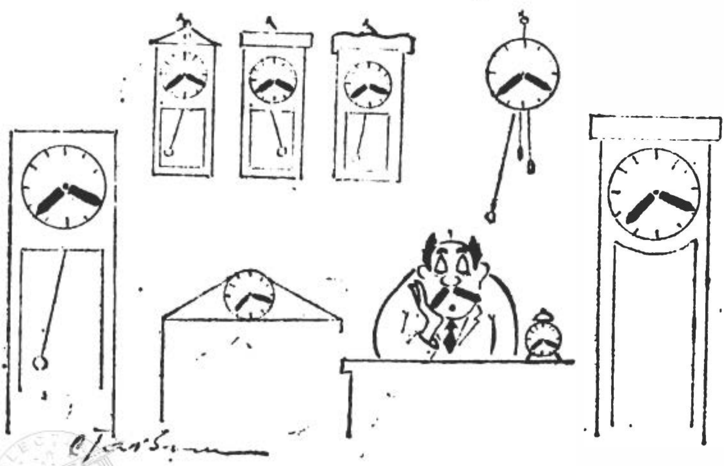
PERIAN DANIELA, Timișoara III, str. 1 Decembrie nr. 32, regiunea Banat (are în plus numerele 206, 224, 226, 243, 244, 249, 252, 255—258, 281). Vă mulțumim totodată pentru strădania dv. de a populariza Colecția printre prietene și colege.

PILLIȘ ȘTEFAN, Timișoara III, str. Treboniu Laurian nr. 2 (37, 82, 125, 174, 176, 179, 212).

MANEA NICOLAE, Buzău, str. Luceafărului nr. 16 (3, 16, 20, 30—34, 93, 115, 126—129, 135, 152—155, 167, 176, 183, 184, 189, 192).

ZAUȘILA NICOLAIE, Galați, str. Română nr. 78 (2, 8, 10, 11, 25, 27, 45, 49, 55, 58, 66, 75, 77, 82, 85, 94, 150, 250, 261—262).

BĂDĂRAN CLAUDIAN, Roșiorii de Vede, str. A. I. Cuza nr. 33, regiunea București (7, 9—11, 28—31, 35, 36, 43, 48, 55, 167, 251—253, 257, 258, 261—270, 272—284. Oferă aceste numere in plus in schimbul unor ilustrate).

ÎNALTA PRECIZIE de C. TABACU

CURIOZITĂŢI

● *Recent s-a stabilit că variaţia cîmpului de gravitaţie influenţează asupra creşterii vietăţilor. Astfel, broaştele ţestoase supuse unor acceleraţii de 6—28 g se dezvoltă foarte încet, în timp ce la o acceleraţie de 5 g ele ating în două luni o talie dublă faţă de cea normală.*

● *Revărsările mareelor pot fi folosite la producerea energiei electrice. Actualmente, pe lîngă unele centrale mareemotrice deja în funcţiune, se află în studiu instalarea unei alte uzine mareemotrice la Collier Bay, pe coasta septentrională a Australiei.*

● *La Institutul de chirurgie din Vişnevski de lîngă Moscova, un robot electronic a diagnosticat într-un an aproape 200 de afecţiuni cardiace. În 90 la sută din cazuri diagnosticul robotului a fost exact.*

● *Pompele cu carburanţi ale motoarelor-rachetă interplanetare pot dezvolta într-o secundă energia care ar permite unui automobil să facă înconjurul Pămîntului.*

MAXIME

● **Cunoştinţa teoretică este o vistierie a cărei cheie e practica.**
TH. FULLER (1732)

● **E mult mai uşor să ştii cum se face un lucru decît să-l faci.**
PROVERB CHINEZ

● **A voi prea tîrziu înseamnă a nu voi.**
SENECA

● **Cine iubeşte copacul iubeşte şi frunzele.**
G. HERBERT (1651)

● **Viaţa nu-i e dată omului în proprietate, ci în uzufruct.**
LUCREŢIU (60 î.e.n.)

● **Un om nu poate însemna mai mult decît altul dacă nu lucrează mai mult decît altul.**
CERVANTES (1605)

● **Trebuie să-ţi plăteşti viaţa prin muncă.**
PHOCYLID DIN MILET (sec. VI î.e.n.)

● **Albina harnică n-are timp să se plictisească.**
W. BLAKE (1793)

● **Omul se naşte pentru muncă, precum pasărea pentru zbor.**
RABELAIS (1552)

● **Munca ne fereşte de trei mari rele : plictiseala, viciul şi nevoia.**
VOLTAIRE (1759)

● **O viaţă inutilă e ca o moarte anticipată.**
GOETHE (1787)

● **Viaţa e ca o povestire: nu importă lungimea, ci valoarea ei.**
SENECA

DEZLEGAREA CAREULUI DIM NUMĂRUL 287

DIN TEHNICA MODERNĂ : 1) COLECTOR — BOR ; 2) ATEU — APARATE ; 3) REDRESARI — EL ; 4) CLEO — CLAPETE ; 5) AI — PIU — U — M — E ; 6) ŞTIINŢĂ — DIG ; 7) A — NUCĂ — METAL ; 8) AC — A — E — MOLI ; 9) TRANSISTORI ; 10) OSLO — UT — N — UL ; 11) REZISTENŢĂ — E ; 12) — UNI — GERMANIU.

ANECDOTE

Matematicianul german Karl Friedrich Gauss (1777—1855) îl vizită o dată pe savantul Amedeo Avogadro. Acesta-i vorbi despre legile chimiei gazelor.

— În afara matematicilor nu există nici o lege — spuse Gauss. Iar fizica și chimia nu sînt decît accesorii ale matematicilor.

— Dimpotrivă, replică Avogadro. Matematica e doar o abstracție a fizicii și chimiei. Și cînd aceste științe ale naturii iau cuvîntul, matematica trebuie să tacă.

— Dimpotrivă, matematica e încununarea tuturor științelor, spuse Gauss.

— Ba chimia și fizica sînt în frunte, căci ele poartă coroana.

Și pentru a-și întări spusele Avogadro își duse oaspetele în laboratorul său unde măsură 2 litri de hidrogen, cărora le adăugă 1 litru de oxigen, obținînd 2 litri de apă în stare gazoasă.

— Vezi dumneata ? zise Avogadro. Cînd vrea chimia, doi și cu unul fac doi, iar nu trei ca în matematică...

★

Într-o zi, savantului francez Budé (1468—1540) i se aduse la cunoștință, în timp ce se afla acasă la masa de lucru, că i-a luat casa foc.

— Spuneți-i soției mele — răspunse liniștit savantul. Nu știți că eu nu mă amestec niciodată în treburile gospodărești ?

CÎND TEHNICA ÎNVINGE ȘTIINȚA

de C. TABACU

Numărul viitor
al Colecţiei
este consacrat
marelui scriitor
de anticipaţie

H. G. WELLS

de la a cărui
naştere
s-au împlinit
o sută de ani

Tiparul executat la Combinatul poligrafic „Casa Scînteii"

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică
sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire,
muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea
să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodyliu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala)

• • NOIEMBRIE 1966
PREȚUL 1 LEU | 41007